

TÖLGYILONCA:

Soknak mindegy, mi a konca,
főlfal növényt, állatot,
ámde én, a tölgyilonca
specialista vagyok.

Semmihez sem ért a féreg,
ha rágódik mindenben —
én csupán a tölgynek élek,
de szakszerűen.

Hivatásomért rajongok,
kutatom a tölgyeket,
lerágom róluk a lombot,
mivel vonz a szerkezet.

Erdők zörgik híremet,
munkám himnuszát:
tölgyerdőket ültetek
önmagamba át.

KABÓCA:

Önző hajsza, buta móka,
ne is mondd tovább,
hisz csak én, dalnok kabóca,
szeretem a fát.

Ő a bölcsőm, benne élek,
mint petekölyök,
s beletojom a petémet,
mihelyt megnövök.
Ringass bölcső, tente-tente,
hogyha fúj a szél,
lárvaként majd földreesve
eltart a gyökér.
Sorsom ez a sudaras fa,

enni ad nekem,
ameddig őt magasztalja
harsány énekem.
Bármi volt is, így tett ősom,
és megélt a fán,
bármi lesz is, mindörökkön
így tesz unokám.
Hadd zengjem hát én is fámat,
bármilyen lehet:
dalomért ételt, lakást ad,
s babérlevelet.

SZŰ:

Kabócánknak jár a szája,
hazudós dalú,
mert a fa kebelbarátja
én vagyok, a szű.
Dalol felelőtlen módon,
nagy hangon recseg,
míg én titkos folyosókon
lány rejtjelet percegek.
Minden kis zúgba elérek,
minden neszt lehallgatok,
a fa minden belügyének
tudója vagyok.
Nem csak duzzadó húsának
titkát szeretem,
hogyha vénül, ha kiszárad,
úgy is kell nekem —
sorvadhat, halálra aszhat
buzgalmam nyomán:
holtodban is furkálgtalak
én fám, én hazám.

ORBÁN OTTÓ

A világszínház Amszterdamban

a kezdő díszlet a fiatal Frans Hals modorában készül
harminc évvel Alba herceg után
fújnak a fényes szellők
selymesen lobog az öntelt gazdagság
miénk a világ

és a polgárőrség Szent György nevét viselő lövésosztaga épp
a sült-höz készülődik
a gyarmatok érett fácánhúsa fölött
rugalmas istenfélelembe takart
mohó vigyorgás

mármost ami a cselekményt illeti
hát istenem
a föl-alá rohangáló évszázadok versenyt üvöltik
az épp hivatalban lévő Legfelsőbb Kegyúr nevét
ugathat a költészet a pénz beszél
és egyre választékosabban
míg háborgó vizen halad a szajréval megrakott hajókaraván
s a körülmények alkonyi megvilágításában
az indítóok érhetően elhomályosul
a mélybarna háttérből alig kiváló ember pedig
aki a korábban egy eszme csillogó kardpengéje volt
a gomolygó titok s megalkuvás rembrandti képét ölti
és persze látni azt is hogy miért
az intenzív földművelés virágzó sakktáblája körül
a tenger hullámozó szájában habzó zablát

majd fölmegy a függöny és a szín Amszterdam kurvanegyede
vörös fénykőd bikinis nők a kirakatban
a hanyatlás korának epilepsziája riadóköcsi
cirkál a közönség között
egy jávai vendég éppen búcsúzik karján a kabátja
leheletnyit meghajol
a nő közönyös kereskedelmi mosoly NÉZZEN BE MÁSKOR IS
nemi barkácsbolt a sarkon műhímtag telepes kivitelben kapható
csak az eszme hiányzik és
a krónikus eszmehiánytól szédül a nagyra törő értelmiségi
TALÁN MERT EUROCENTRIKUS VAGYOK
vagy az új családmodell továbbfejlesztett változatában bizik
átható sötét
a Haarlemi Aggok Menhelye
a háromszáz éves matróna sakálpofáján
kacér remény

a végkifejlet légitámadás
a nézőket fölterelik a Földet jelképező dobogóra
a dobogó forogni kezd majd egyre gyorsul
dadogó villámfénynél
látni mi lett az ifjú sejtből
a pálinkásüvegként széttört városokat
a könyvleponként izzó betűtengert
velőt rázó szirénasivítás
majd leszakad a mennyezet beáll a csönd
s egy hűvös kéz nyúl be a résen és kiválogatja
a túléléshez elég erős
vagy gyöngye mutációt